

«Als je vermoedt dat een kind misbruikt wordt, kijk dan niet de andere kant op.» Dat zegt Angel van der Vecht (42), wiens vader haar vijftwintig jaar lang misbruikte en toch ongestraft bleef. Dat mensen niet snel initiatief nemen, blijkt uit de cijfers van het Vlaamse meldpunt 1712 - opgericht na de schandalen van misbruik binnen de kerk. Sinds de dienst vorig jaar in maart actief werd, komen er gemiddeld 250 oproepen per maand binnen. Minister Jo Vandeurzen (CD&V) stelt volgende week zijn actieplan voor om misbruik en mishandeling binnen het gezin sneller te melden via 1712.

Sven Spoormakers

Maandelijks 250 oproepen

Angel van der Vecht weet waar ze over praat als ze oproept tot actie tegen kindermishandeling en misbruik. Als kind leefde ze onder de terreur van haar vader, die haar mishandelde en seksueel misbruikte. Het is een - helaas - bekend verhaal van machtsmisbruik, van 'ons kleine geheimpje', van slaan en vernederen, van dreigen en zelfmoordpogingen. «Op mijn hand heb ik een litteken van een uitgedrukte sigarettenpeuk. Voor de meeste mensen nauwelijks zichtbaar, maar ik zie het elke dag. Voor mij staat het symbool voor 25 jaar doodsangst en haat», zegt Angel. Ze schreef over haar ervaringen een aangrijpend boek, Het Duivelskind. Het boek ligt volgende week in de winkels.

Dat het bij haar vijftwintig jaar moest duren voor iemand zijn verantwoordelijkheid nam, is voor Van der Vecht de aanleiding om te pleiten voor snellere actie. «Als je vermoedt dat een kind misbruikt wordt, doé iets. Steek je kop niet in het zand. Niet zoals bij mij: iedereen wist het, iedereen zag het. Maar niemand durfde actie ondernemen. Ook mijn moeder niet, die op den duur gewoon meedeed met het misbruik. Ik denk dat ze via mij ontsnapte aan mijn vader. Die ene keer dat ik vanop het internaat in 1988 een klacht indiende, lachte de rechercheur me weg. 'Je bent al de vijfde vandaag die met zo'n verzonnen verhaal komt.' Pas op mijn vijftwintigste nam de politie mij serieus: mijn baas op het werk belde de politie, nadat ik was verschenen met een bont en blauw gezicht, met snijwonden in mijn wangen. 'Ik ben gevallen in scherpe steentjes', gaf ik als excuus.

Eindelijk erkend

Om eerlijk te zijn: ik was toen niet blij met zijn actie. Ik was bang - voor mijn vader en de gevolgen. Achteraf bekeken is dat onderzoek het beste wat me is overkomen. Mijn vader kon niet meer worden gestraft, omdat een deel van de feiten verjaard waren en de rest niet zwaar genoeg waren om hem te veroordelen. Maar wel omdat er één zinnetje in de besluiten stond: 'Het is bewezen dat ze van 1974 tot 1995 het slachtoffer was van een ernstig misdrijf.' Eindelijk erkend als slachtoffer, dat was belangrijk.»

Haar leven zal niet meer veranderen, maar Angel van der Vecht hoopt dat er dankzij een striktere sociale controle kinderen kunnen ontsnappen aan de ellende waar zij zich heeft doorgesleept. Waar ze nog altijd mee worstelt, ook al heeft ze alle contact met haar vader verbroken en is ze al vijftien jaar getrouwd. «Ik heb twee chronische psychische aandoeningen, en daar geraak ik nooit meer vanaf. Ik heb elke nacht nog verschrikkelijke nachtmerries. Ik wil graag beter worden, maar ik weet niet of het nog lukt.

Dromen

Grote dromen heb ik niet meer, behalve 'veilig zijn'. Ik heb al enorme stappen vooruit gezet: ik ben nu vijftien jaar getrouwd, heb een huisje, slaag erin min of meer normaal te leven. Ik heb me erover verbaasd dat iemand van mij kon houden, en dat ik van iemand kon houden. Met emoties heb ik het nog altijd moeilijk - blij zijn, lukt nog net. Mijn moeder is twee weken geleden gestorven, en daar voelde ik niets bij. Ik vroeg me alleen af of ze in haar laatste momenten nog aan mij heeft gedacht. Mijn vader leeft nog, en zit in een rolstoel. Misschien dat ik me pas echt beter zal voelen als hij ook dood zal zijn.»